

[Inger Stilling Pedersen]

nogle af høringssvarene for at drøfte nærmere, om der er noget i de betænkeligheder, der eventuelt kunne være, som vi bør tage op. Men vi tilsiger en positiv udvalgsbehandling.

Kirkeministeren (Torben Rechendorff):

Også her siger jeg tak for tilslutningen til lovforslaget.

Jeg har bare et par enkelte bemærkninger. Den første vedrører spørgsmålet, om det nu er en halv, en kvart eller en anden brøk af decentralisering. Jeg kan betro Folketinget, at det afhænger meget af, hvem der skal vurdere det.

Det hænger også lidt sammen med min bemærkning om høringssvarene, som jeg selvfølgelig er klar til at orientere Kirkeudvalget grundigt om. Men det skal ikke være nogen hemmelighed her, at meningerne naturligvis er delte blandt høringsparterne. Skal man gøre det overordentlig forenklet op, kan man sige, at de, der får kompetence, er meget tiltalt af lovforslaget, mens de, som får lidt mindre kompetence, er overordentlig betænkelige.

Når lovforslaget er vedtaget og, som fru Tove Lindbo Larsen ganske rigtigt gør opmærksom på, bekendtgørelsen og navnlig måske vejledningen er udformet, tror jeg, vi har fået genoprettet roen og fået fortalt alle parter, at det nu nok alligevel er i overensstemmelse med det, vi gerne vil med folkekirken, nemlig flytte kompetencen udad og naturligvis dermed give større ansvar. Det kan jo ikke være anderledes. Men jeg tror ikke, der er tale om en halv eller en kvart decentralisering; jeg tror virkelig, at menighedsråd og andre folkevalgte organer vil føle, at der nu bliver handling bag vores alles ord om, at menighedsrådene skal have yderligere indflydelse på de lokale beslutninger. Det er i hvert fald filosofien; det er det, jeg gerne vil med lovforslaget.

Fru Birthe Rønn Hornbech sagde, at det naturligvis er vigtigt, at det ikke bliver ringere. Dertil kan jeg sige, at det sandelig heller ikke er min intention. Min intention er, at det skal blive mere spændende og mere givende at være menighedsrådsmedlem, bl.a. ved at man nu påtager sig ansvar for sager, som jo meget hurtigt efter den nugældende lov forlod éns bord og flyttede op til nogle organer, der oplevedes som værende placeret meget langt væk. Jeg er ganske enig i, at det ikke skal blive ringere. Derfor skal vi også fastholde, at vi har med

bygninger og anlæg at gøre, som er af meget stor historisk, kulturel, folkelig værdi. Og det skal der naturligvis passes på.

Jeg kan sige til hr. Poul Nødgaard, at jeg ikke tror, det er nogen farbar vej at stille forslag om, at et af de to overordnede led – og her må hr. Poul Nødgaard mene provstiudvalg eller stiftsøvrighed – sådan uden turbulens skulle kunne afskaffes i den danske folkekirke. Men jeg har næsten intet andet råd end: Prøv at fremsætte forslaget.

Poul Nødgaard (FP):

Det var en ualmindelig flot tale, kirkeministeren her afleverede. Men hvis jeg begynder at analysere, hvad talen indeholdt, kan jeg nu ikke rose den særlig meget. For når kirkeministeren står her og fremfører, at menighedsrådene får en stærkt øget kompetence, må jeg sige, at enten er det mig, der ikke kan læse, eller også er der noget galt i lovforslaget. For det, der sker, er, at kompetencerne flyttes fra én overordnet instans til en anden overordnet instans. Menighedsrådene skal fortsætte med stort set alle deres beslutninger helt ned i de bittesmå detaljer enten i provstiudvalget eller i stiftsøvrigheden og i et par enkelte tilfælde ind i Kirkeministeriet.

Må jeg lige henlede kirkeministerens og det øvrige Folketings opmærksomhed på de danske kommuner. Jeg har selv den ære og glæde at sidde i en dansk kommunalbestyrelse, hvor jeg har fulgt udviklingen igennem de sidste 15–20 år og set, hvorledes en masse sager, fra storkommunerne startede i 1970, skulle sendes videre ind i amtsrådene og i amtskommunerne til videre afgørelse. Nu er stort set alle afgørelser lagt ud i kommunerne. Det, jeg ønsker, er, at man har den samme tiltro til et dansk menighedsråd, som man har til en dansk kommunalbestyrelse. Og jeg vil gerne spørge indenrigsministeren, om han vil give tilsagn om at ville arbejde i den retning.

Hvad angår turbulens, må jeg sige: Folketinget skal vel ikke lade sig skræmme af, at vi har nogle provster og biskopper, der gerne fortsat vil have de embeder, de har. Hvis samfundsudviklingen viser, at der ikke længere er brug for disse folk, så lad os dog afskaffe det system og regne vores præster og vores menighedsråd for mere, end vi gør.